

F. t. l. vedr. sundhedsloven m.v.

2.11. Præcisering af hjemmel til at kræve, at enkelttilskud til et håndkøbslægemiddel betinges af, at lægemidlet ordineres på recept

2.11.1. Gældende ret

Lægemiddelstyrelsen kan i medfør af sundhedslovens § 145 i særlige tilfælde bestemme, at der ydes tilskud til køb af et lægemiddel, der ordineres til en bestemt patient (enkeltilskud), uanset at lægemidlet ikke er generelt tilskudsberettiget.

2.11.2. Overvejelser og lovforslag

Den gældende praksis om at kræve receptordination for at give enkelttilskud til håndkøbslægemidler udspringer af en række forskellige hensyn:

- Behovsvurdering: Kravet om recept sikrer, at borgerens behov for det pågældende lægemiddel er blevet vurderet af en læge.
- Kontrolhensyn: Kravet om en recept sikrer, at det pågældende køb bliver foretaget af eller på vegne af den pågældende borger.
- Praktiske hensyn: Beregning af tilskud til lægemidler sker ved, at udleverende apotek indberetter receptsalg til Lægemiddelstyrelsens Centrale Tilskudsregister (CTR).

For at undgå tvivl herom bør kravet om receptordination præciseres i sundhedsloven. Tilsvarende krav om ordination på recept gælder i øvrigt i medfør af § 144, stk. 3, for håndkøbslægemidler med generelt klausuleret tilskud.

Med lovforslaget præciseres det, at også lægemidler, som kan købes i håndkøb, skal være købt på recept, for at patienten kan få enkelttilskud.

2.12. Præcisering af brug af afhængighedsskabende lægemidler i den lægelige behandling for stofmisbrug

2.12.1. Gældende ret

Efter § 142, stk. 1, i sundhedsloven tilbyder kommunalbestyrelsen vederlagsfri lægelig behandling med euforiserende stoffer til stofmisbrugere.

2.12.2. Overvejelser og lovforslag

Begrebet »euforiserende stoffer« er bredt og dækker både over afhængighedsskabende lægemidler og andre euforiserende stoffer, der ikke er lægemidler. Da det alene er førstnævnte, som benyttes i den lægelige behandling for stofmisbrug, findes det hensigtsmæssigt, at dette bliver præciseret i lovbestemmelsen. Terminologien bringes herved også i overensstem-

melse med § 41, stk. 1, 1. pkt., i lov nr. 451 af 22. maj 2006 om autorisation af sundhedspersoner og om sundhedsfaglig virksomhed.

Det foreslås, jf. § 142, stk. 1, at »euforiserende stoffer« ændres til »afhængighedsskabende lægemidler«.

2.13. Lægers ret til ordination af afhængighedsskabende lægemidler som led i behandling af personer for stofmisbrug

2.13.1. Gældende ret

Efter § 41, stk. 1, i lov om autorisation af sundhedspersoner og om sundhedsfaglig virksomhed kan ordination af afhængighedsskabende lægemidler som led i behandling af personer for stofmisbrug foretages af læger ansat i kommunale eller regionale lægestillinger.

2.13.2. Overvejelser og lovforslag

Formålet med den foreslåede ændring af § 41, stk. 1, er at bringe bestemmelsen i overensstemmelse med § 5 f, stk. 1, i den tidligere gældende lov om udøvelse af lægegerning, jf. lovbekendtgørelse nr. 272 af 19. april 2001, som ændret ved § 18 i lov nr. 145 af 25. marts 2002, § 18 i lov nr. 69 af 4. februar 2004 og § 9 i lov nr. 545 af 24. juni 2005, hvorefter ordination af euforiserende stoffer som led i behandling af personer for stofmisbrug kan foretages af læger ansat i private institutioner, hvormed en kommunalbestyrelse eller et regionsråd har indgået aftale om behandling.

Det foreslås, at udvide kredsen af læger, som kan ordinere afhængighedsskabende lægemidler som led i behandling af personer for stofmisbrug, til også at omfatte læger ved private institutioner, hvormed en kommunalbestyrelse eller et regionsråd har indgået aftale om behandling.

Alle læger, der som led i behandling af personer for stofmisbrug kan foretage ordination af afhængighedsskabende lægemidler, er forpligtede til at følge de af Sundhedsstyrelsen fastsatte regler om ordination af afhængighedsskabende lægemidler og om substitutionsbehandling af personer med opioidmisbrug, herunder bl.a. reglerne om udredning og visitation. Forpligtelsen omfatter også læger ved private institutioner.

Sundhedsstyrelsen anbefaler, at det i alle tilfælde er en læge ansat i den behandlingsansvarlige kommune, der træffer beslutning om iværksættelse af medicinsk stofmisbrugsbehandling, også i de tilfælde, hvor behandlingen efterfølgende delegeres til en privat institution.